

Ηπειρώ και Θεσσαλίᾳ, ὑπ' αὐτοῦ ἐμπνέονται καὶ ὁδηγοῦνται καὶ αὐτὸν ἀναμένουσιν... εἶναι ἡ Καπρέα τὸ ὄρος ἀφ' οὗ ἀναμένουσιν οἱ δοῦλοι λαοὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τῆς ἐλευθερίας.

* *

Ἰδέτε τον ἐκεῖ τὸν Γαριβάλδην, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σωτήριος ἀγκάλη του ἀνοίγεται πρὸς τὸν κόσμον ὅλον τῶν ἀδελφῶν του, πρὸς τοὺς λαοὺς τοὺς πάσχοντας, τοὺς δούλους, αὗς θέλει πάντας ἐλευθέρους καὶ πολίτας, καὶ ἀπὸ τῶν ὁμμάτων του, εἰς ἃ ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδωσαν τὸ χρῶμά των, καταρρέει ἐν δάκρυ, καὶ τὰ χεῖλη του τρέμοντα ψιθυρίζουσιν ἔρ ρ ο μ α ι...

Οἱ ἄνθρωποι ἀρπάζοντες τὴν λέξιν αὐτὴν τὴν φέρουσιν εἰς τοὺς δούλους ὡς τὴν μεγίστην τῶν ἐλπίδων.

* *

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ὁ Χριστὸς ἐδάκρυσε καὶ εἶπεν «ἄ φ ρ ε ς α ὗ τ ο ῖ ς».

Τὸ δάκρυ καὶ τὸν λόγον αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ παραβάλετε πρὸς τὸ δάκρυ καὶ τὸν λόγον τοῦ Γαριβάλδης· ἐκεῖ ὁ Θεός· ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος· ἐκεῖ τὸ θεῖον μυστήριον καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος· ἐδῶ ὅλα τὰ δάκρυα τῶν πασχόντων ἐκρέοντα εἰς ἓν μόνον δάκρυ ἀπὸ δύο ὁμμάτων καὶ ἡ ἀγγελία τοῦ ἐν-σκήψαντος ἐπὶ τοὺς τυράννους κεραυνοῦ. Μετὰ δισχίλια ἔτη ὁ Γαριβάλδης συμπληροῖ τὸν Χριστόν.

* *

Τοιοῦτος πρέπει νὰ κηρυχθῇ ὁ Γαριβάλδης· ὁ Ἰταλὸς πατριώτης, ὁ θυμασίος τολμηρὸς στρατηλάτης, ὁ μεγαλοφυὴς στρατιωτικὸς εἶναι μερικαὶ μόνον ἀπόψεις τῆς μορφῆς του· ὁ δημοκρατικὸς κοσμοπολίτης, ὁ φιλόσοφος, ὁ ποιητής, ὁ ὑπέρμαχος τῶν ἐλευθεριῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἱππότης τῶν λαῶν, τὸν συμπληροῦσιν· καὶ ὡς τοιοῦτος ὁ ἥρωας αὐτός· εἶναι μοναδικὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καὶ

14 = ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" = 14

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδὲ ἀριθ. 305)

Οἱ φοιτηταὶ διοικηταὶ τῆς Ἀλλιάδος.—Πρῶτος λόγος Κώστα τοῦ ρήτορος.

Ἡ τῶν φοιτητῶν διαδήλωσις διεδόθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν, ὁ δὲ λαὸς ἤρχισε δρομαίως συρρέων πρὸς τὰ ἀνάκτορα.

Ὁ φρούρχος Λαζαρέτος ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα πορείαν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ βληθεὶς ὑπὸ ραγδαίων λιθοβολισμῶν ἠναγκάσθη νὰ υποχωρήσῃ συνιστῶν τοῖς στρατιωταῖς φρόνησιν καὶ μετριότητα.

Ἦτο ἤδη ὑπερπληρωμένη ἡ τε πλατεία τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὅτε κατέφθασεν

ἔπριπε ν' ἀναφανῇ ἀκριβῶς ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, καθ' ὃν αἱ δημοκρατικαὶ ἰδέαι ἀναζῶσι ριζικώτερον καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνότητων ὑπαγορεύει τὸν σχηματισμὸν τῶν κρατῶν.

* *

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐποχῇ ζῇ καὶ ἕτερος ἀνὴρ, τὸ ὄνομα τοῦ ἐποίου ἡ ὑψηλὸς γνωρίζει ὅσον καὶ τὸ τοῦ Γαριβάλδης, — ὁ Βίσμαρκ.

Ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν δύναται νὰ χορηγήσῃ φιλοσόφῳ τινι εὐρὺ πεδίων θεωρίας, ἐφ' οὗ ἐξε-λίσσεται ὁλοκλήρου τοῦ αἵωνος ἡ ἱστορία· ὁλόκληρος ἡ πάλη, ἐν ἣ τὰ δύο τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος ἀντίθετα βεῦματα ὑπερβάλλουσιν ἐναλλάξ ἀλλήλα.

Ὁ Βίσμαρκ, εἶναι ὁ θεράπων ἐνὸς αὐτοκράτορος — θεράπων μεγαλοφυῆς ὅμως.

Ὁ Γαριβάλδης εἶναι ἡ φράσις καθιερώθη τὰς ἡμέρας ταύτας — ὁ ἱππότης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Βίσμαρκ ἐπετεύχτο τὴν ἐνοποίησιν τῆς πατρίδος του—ἀλλὰ κατέκτησεν καὶ τυραννεῖ αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ κυρίου του.

Ὁ Γαριβάλδης ἀπελευθέρωσε καὶ ἠνοποίησε τὴν πατρίδα του ὑπὸ ἑνα βασιλέα—ἀλλὰ προσωρινῶς μόνον ὡς ἀπαραίτητον ἀποδεχόμενος τοῦτον—καὶ ἡ θυσία αὕτη ἦν ἐποίησεν τῶν δημοκρατικῶν του ἀρχῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του ἀνωμολογήθη ὑπὸ τοῦ κόσμου ὡς ἡρωϊσμὸς θαυμαστός.

Ἡ διπλωματία τεκταινεί δεσμὰ διὰ τοὺς λαοὺς ἐν Βερολίνῳ, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πολυμηχάνου ὑπηρετοῦ τῶν Χοενζόλερ.

Ἀπὸ τῆς Καπρέας οἱ λαοὶ ἠλπίζον ἀπελευθέρωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Βίσμαρκ εἶναι ἐφήμερον· καὶ θ' ἀρκανισθῇ μετὰ τοῦ ὀνόματός του ἐν τῇ μνήμῃ τῶν λαῶν.

Τὸ ἔργον τοῦ Γαριβάλδης θὰ μείνῃ· καὶ ὑπὲρ τὸ ἔργον

ὑπὸ τὸν Πτολεμαῖον οἱ ἔφιππος χωροφυλακὴ καὶ οἱ λογχοφόροι ἱππεῖς οἵτινες ἐτετέθησαν κατὰ τοῦ πλήθους.

Ἀληθὲς μάχη ἤρχισε τότε.

Ὁ λαὸς ἐξηγριώθη, διὰ βροχῆς δὲ λίθων ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν στρατὸν, πολλοὺς τῶν ἱππέων δεινῶς τραυματίσας.

Κατὰ τὴν ὥρην ἐκείνην κατέφθασε τροχάδην καὶ ὁ Καρύδης ἄφεις τὸ ἐπικναστατικὸν παράρτημά του ἡμιτελές.

Ὅτε εἶχε φθάσει παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, τῷ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος οἰκίας τοῦ Κολοκοτρώνη ἐγκαθιδρυμένῳ, ὁλόκληρος λόχος πυροσβεστῶν ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ μανιωδῶς.

Δὲν θὰ ἦτο τότε ζωντανὸς ὁ Καρύδης διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν δανειστῶν του, ἀν μὴ ὁ Λαζαρέτος παρενέβαινε μετὰ παρακλήσεων καὶ ἔσωζεν αὐτὸν αἱματόφυρτον καὶ καταπληγῶμένον.

Τὸ πρῶτον σπᾶσιμον τῆς χιλιοσπασμένης φαλακρᾶς κεφαλῆς του ἐκεῖ συνέβη. Τὸν μετέφερον σχεδὸν ἀναίσθητον εἰς τὸ σπῆτι του.

Ὁ λαὸς ἐν τούτοις περιέζωσε τ' ἀνάκτορα λυσσῶδῶς κραυγάζων—Κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐκλήθη εἰς τ' ἀνάκτορα, ὅτε δὲ κατέφθασε καὶ ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς Ράλλης,

του βίβαιον ὅτι ἀθάνατον θὰ ζήσῃ τὸ ὄνομά του, ὅπερ ἡ παράδοσις θὰ μεγαλύνῃ ἀκόμη.

Ἄλλως τε ὁ Γαριβαλδὶς ὡς ἄνθρωπος δὲν παραβάλλεται πρὸς τὸν Βίσμαρκ· πιθανὸν ὁ Πιλάτος νὰ ᾖ ἱκανώτερος διπλωμάτης τοῦ Χριστοῦ.

* *

Ἀντὶ νὰ σὰς ἀναγγεῖλω γεγονότα ἐφλυάρησα ἀκρατήτως μέχρι σημείου ἀφ' οὗ μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθω εἰς ἀρχὴν τινα οἰανδήποτε.

Ἴνα ἐν μιᾷ μόνον ἀνταποκρίσει ἐξαντλήσω ὅλα τὰ Γαριβαλδινὰ, ὀφείλω νὰ προσθέσω ἔτι τὰ περὶ τῆς μὴ τελεσθείσης, ἀλλὰ τελεσθησομένης ἀποτεφρώσεως τοῦ σώματος—τὰς περὶ τῆς παρασκευαζομένης ἐπισήμου κηδείας—ὅσα εἶδον ἐν Λιβόρνῳ, ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν Γενούῃ... ἐνταῦθα... βλέπω τὸν διευθυντὴν ἀνακραυγάζοντα, ὑπερασπιζόμενον τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» κατὰ τῆς Γαριβαλδινῆς πλημμύρας, καλοῦντα εἰς βοήθειαν τοὺς συνεργάτας ὧν τὰ ἄρθρα καὶ αἱ στροφαὶ βραχύνονται καὶ ἀποσύρουσι τοὺς πόδας ἵνα κάμωσι τόπον...—Ἐς ἄλλοτε.

Αἰγυπτίχος.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

— — —

Ἀνάθεμά σε, Ἀραμπῇ, Ἀράπη, μυῦργο, μπόγια, ποῦ νὰς Συνδιάσκεψι μὰς ἐβγαλες ὅτ' ἐν μέσῳ ἐσὺ μὰς ἀνεστάτωσες μὲ τᾶγριά σου λόγια, καὶ ὅμως δὲν ἔρριπται κανεὶς νὰ σὲ ἀλυσσοδέσῃ. Ἀνάθεμά σε, Ἀραμπῇ, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, κρεμάσου, πνίξου, φρένισσε, μὰ ἐπὶ τέλους σκάσε.

ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ νῦν ὑπουργὸς μετ' ἄλλων περικυκλώσας τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀμαξὴν ἐκραύγαζε:

— Νὰ παραιτηθῇς, νὰ παραιτηθῇς! Πῆς τοῦ βασιλεῖς τὸρα ποῦ θὰ πᾶς ἀπάνω, ὅτι ἂν δὲν παραιτηθῇτε σήμερα θὰ σὰς σκοτώσωμε ὅλους.

— Ἡσυχία, παιδιὰ, λέγει ὁ Ράλλης, ἡσυχία, καὶ θὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα.

— Δὲν ἔχει ἡσυχία, πατέρα, ἀπαντᾷ ὁ Ράλλης υἱὸς, δὲν ἔχει ἡσυχία, πρὶν πέσετε.

— Ντροπὴ σου, παιδί μου.

— Ντροπὴ σου σένα.

— Νὰ παραιτηθῇτε, ἐβόα ὁ λαός.

Μόλις καὶ μετὰ βίας τέλος κατώρθωσεν ὁ Ράλλης ν' ἀνέλθῃ εἰς τ' ἀνάκτορα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἤκούοντο βροντῶδεις φωναί:

Κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Ζήτηω ὁ βασιλεὺς, ἂν πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον.

Διάλογοι δὲ ἤκούοντο σποράδην.

— Θὰ βγῇ ὁ κουφὸς ἢ θὰ τοῦ σπάσωμε τὰ τσάμια.

— Ἐβγα, κύρ βασιλέα, πρὶν ἀκούσης καὶ γιὰ σένα τὸ κατώ.

— Ἢ κυρὰ Ἀμαλία θὰ τοῦ φᾶν τὸ κεφάλι.

— Κουφέ, ἐβγα!

— Νὰ πάρῃ ἐπιτροπὴ ἀπάνω.

Ἀκούω Συνδιάσκεψι καὶ τούρτουρας μὲ πιάνει, δὲν ξέρω πῶς μοῦ φαίνεται ὁ κόσμος καὶ θαρρῶ, πῶς καὶ ἄλλο νέο ζήτημα Ἑλληνικὸ ἐφάνη, καὶ μὲ τὸ νοῦ μου ἔρχομαι ὅτ' ὁ πρῶτό μας καιρὸς. Καὶ αὕτῃ νομίζω πῶς γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας θὰ γίνη, καὶ ἕνας κρύος ἰδρωτὰς τὰ κόκκαλά μου λύνει.

Θαρρῶ πῶς νέος πόλεμος τοὺς Ἕλληνας προσμένει, πῶς πάλι θὰ ἀδειάσουνε τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα, νομίζω πῶς καὶ ὁ βασιλεὺς ὅτ' ὁ Τεμπελεχὸς πηγαίνει νὰ στείλῃ διατάγματα γιὰ τὴν ἐπιστρατεία. Θαρρῶ πῶς πάλι θούρια καὶ κουμπουριάς θ' ἀρχίσω, πῶς πάλι θὰ στρατωνισθῶ καὶ θὰ λογχομαχήσω.

Θαρρῶ πῶς ἀρματόνονται τοῦ Μπούμπουλη οἱ στόλοι, θαρρῶ πῶς ὁ Γλυκύτατος ἀστράφτει καὶ βροντᾷ, καὶ ὁ κύριος Θεόδωρος πῶς φεύγει γιὰ τὴν Πόλιν μὲ ὅλα τὰ παράσημα καὶ μὲ τὰ τρικαντά. Καὶ τοῦ Ροντήρη ἐξαφνα κυττάζω τὸ στεφάνιν νὰ κατεβαίνει ὅτ' ἐν γυμνῇ κορπῇ τοῦ Δεληγιάννη.

ὦ! τί καλὰ, ἂν πήγαине ὁ Δεληγιάννης πάλιν! ναὶ μὲν, ἐμεῖς δὲν ἔχομε ὅτ' ἐν Αἴγυπτο συμφέρον, ναὶ μὲν, οἱ Ἀγγλοὶ τρώγονται, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Γάλλοι, ἀλλ' ὅμως ἔπατησαν καὶ ἐκεῖ οἱ πόδες τῶν πατέρων. Καὶ ἔπρεπε γιὰ μιὰ μικρὴ ἐνθύμησι ἐκείνων νὰ πάρῃ καὶ ὁ ἡμετέρος, καθὼς ὅτ' ἐν Βερολίνο.

— Καὶ πράγματι ἢ ἐκ τοῦ Ράλλη, Φιλήμονος, Χοῦδᾶ καὶ ἄλλων ἐκ φοιτητῶν ἐπιτροπῇ, κληθεῖσα παρὰ τοῦ βασιλεῖος, ἀνῆλθε τ' ἀνάκτορα.

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείσεως τεταραγμένοι ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς φιλοφρόνως.

Ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ ψυχρῶς.

— Τί ὁ λαὸς μου κάτω βοᾷ; τί θέλει; Πρὸς τί ἡ τόση ταραχὴ;

— Βασιλεῦ, ἀπαντᾷ ὁ Φιλήμων, ὁ λαὸς ἐκακώθη παρὰ τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ ἐξασκήσει μιᾶς τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν του, καὶ ζητεῖ ἱκανοποιήσιν.

— Καὶ αὕτη ποία;

— Ἡ παραιτήσις τοῦ ὑπουργείου σας.

— Καὶ τοῦτο δὲν τὸ θεωρεῖτε ὡς τραχύτητα;

— Παρανομεῖ.

— Καλλίστα, ἀφοῦ ὁ λαὸς μου τὸ θέλει, θὰ γίνη. Ἀνακοινώσετε τοὺς λόγους μου τούτους κάτω καὶ εἰπέτε νὰ διαλυθοῦν ἡσύχως.

— Θέλομεν ὑπουργεῖον φιλελεύθερον.

— Θὰ γίνη. Ἐχστε νὰ ὑποβάλετε πρόσωπα;

— Ὅχι· ζητοῦντες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, διέκοψεν ὁ Χοῦδᾶς, ἐννοοῦμεν πρῶτοι πάντων νὰ σεβασθῶμεν τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦτο διορίζει καὶ παύει τοὺς ὑπουργοὺς του, ἡμεῖς ὅθεν οὐδό.

Ἄν στείλαμε—θὰ ἔλεγε—στὴν Αἴγυπτο τὸ στόλο, μὰ κατὰ λάθος ἔγινε τὸ κίνημα αὐτό·

δὲν ἠθέλαμε νὰ παίξουμε εἰς τὴν Εὐρώπῃ ῥόλο, οὔτε ν' ἀποβιβάσουμε στὴν Αἴγυπτο στρατό.

Εἰξεύρετε πῶς ἡ Ἑλλὰς τὴν ἡσυχία θέλει, καὶ οὔτε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, οὔτε γιὰ σὰς μᾶς μέλει.

Ἐντιμε λόρδε Δούφφριν, Χάτσφελ, Τισσώ κι' οἱ ἄλλοι, ὦ! μὴ παρεξηγήσετε τὸ θῆμα μᾶς αὐτό· ἡ ζέστη μᾶς ἐκτύπησε βαρεῖα εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τώρα τὴν συγγνώμην σας μὲ δάκρυα ζητῶ. Γελάσετε 'στὴ ζευσεκιὰ τῶν φίλων σας Ἑλλήνων, κι' ἂν θέτε, παρκιτούμεθα κι' ἀπὸ τὸ Βερολῖνον.

Ἀνάθεμά σε, Ἀραμπῆ, Ἀράπη, μοῦργο, μπόγια, ποῦ νέα Συνδιάσκεψι μᾶς ἔβγαλες 'στὴ μέση· ἐσὺ μᾶς ἀνεστάτωσες μὲ τᾶγριά σου λόγια, κι' ὅμως δὲν ἔρϊσκεται κανεὶς νὰ σὲ ἀλυσσοδέσῃ. Ἀνάθεμά σε, Ἀραμπῆ, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, κρεμάσου, πνίξου, φρένιασε, μὰ ἐπὶ τέλους σκάσε.

SOURIS.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ

Ὁ κύριος Γιαννίσης γεροντοπαλλήκαρο μεταβαίνων δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Αἴγινα λέγει εἰς τὸν ὑπηρετὴν του:

— Μιχάλη, ἂν ἔλθῃ ὁ φίλος μου Κώστας καὶ μὲ ζητήσῃ πέ του πῶς θὰ ἐπιστρέψω τὴν ἄλλη τετάρτη.

ὡς δικαιούμεθα νὰ παρέμβωμεν εἰς τὰς βασιλικὰς προνομίας.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰ συνταγματικὰ σας φρονήματα.

Παρενέβη τότε καὶ ἡ Ἀμαλία, μὲ τὸ βασιλικόν της ἐκεῖνο ὕφος, τὴν ἀληθῆ ἀξιοπρέπειαν τὴν γυναικεῖαν εὐγένειαν, τὴν Ἀμαλίσσειον ἀδρικότητα καὶ μειδιδῶσα ἠρώτησε:

— Καὶ δυνάμεθα, ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέπετε, κύριοι φοιτηταί, ὑπὸ ποίους ὅρους, ἐννοεῖτε νὰ σχηματισθῇ τὸ νέον ὑπουργεῖον, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλοσύνην ν' ἀφήσετε εἰς τὴν Α. Μ. τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, κατὰ τὸ σύνταγμα μᾶς;

Ἐβήκες Ράλλη, Ἐβήκες Φιλήμονα καὶ Χοῦδᾶ νὰ μὴ ἀπαντήσουν ἀμέσως ὅπως δεῖ, χρῆ καὶ πρέπει.

— Θέλομεν, εἶπεν ὁ τελευταῖος, βασιλίσσα, καὶ τοὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἀποτεινόμεθα, τὸ νέον ὑπουργεῖόν σας ν' ἀπαρτίζεται ἐκ προσώπων ἐλευθέρων τὸ φρόνημα. Ἐξ ἂν δρῶν θέλομεν, καὶ ὁμιλοῦμεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κατωτῶν ἀνακτόρων λαοῦ, λαοῦ, νοοῦντος νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη ὅτε, λαοῦ ζητοῦντος νὰ ἦναι ὅλα ἴδικά του, λαοῦ, τέλος, ὡς ἡμᾶς. Δὲν ἀδικοῦμεν τὸν βασιλέα μᾶς...

— Καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ, ἀφεντικὸ, τί νὰ τοῦ πῶ;

Προχθὲς βλέπω τὸν φίλον μου Ν. κρατοῦντα τὴν χεῖρα ἐνὸς ἀχρείου ἐμπορομεσίτου

— Πῶς; τοῦ λέγω, τοῦ δίδεις καὶ τὸ χέρι σου;

— Αἱ φίλε μου, ἐν ᾧ τοῦ μιλῶ τοῦ πιάνω τὸ χέρι... γιὰ νὰ μὴν τὸ χῶσῃ μὲς 'ς τὴν τζέπη μου.

— Τ' ἀγαπᾶς τὰ βερύκοκκα;

— Τρομερά· ἀλλὰ δὲν τὰ τρώγω.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ ἐξαδελφός μου ἔφαγε πέρυσιν καὶ μετὰ μίαν ὥρᾳ ἀπέθανε.

— Ἀπὸ τὸ στομάχι του;

— Ὅχι· τὸν πέτησε ἓνα κάρρο.

Ὁ κρεοπώλης Σοφρὰς ὅταν μεθᾶς συνειθίζει νὰ ὁμιλῇ πάντοτε περὶ λόγου τιμῆς· προχθὲς λοιπὸν ἔλεγε τρικλιζων.

— Ἐγὼ, μπρὲ, στέκω 'ς τὸ λόγο μου.

— Μωρ' σὺ δὲν μπορεῖς νὰ σταθῇς στὰ πόδια σου ποῦ τὰ πατῆς καὶ θὰ σταθῇ 'ς τὸ λόγο σου ποῦ δὲν τὸν πατῆς; τῷ ἀπαντᾷ ἐν ἀνταμάκι.

Ἐνας Μενιδιάτης εἰσέρχεται προχθὲς εἰς τὸ καλλιτεχνικώτερον φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον δὲν λέγομεν διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι κάμνομεν ῥε κ λ α μ α.

— Ἦλθα νὰ μοῦ φωτογραφῆσῃς τὸν πατέρα μου.

Ὁ φωτογράφος παρατηρεῖ κατόπιν του μὴ πῶς ἔρχεται καὶ ὁ πατήρ.

— Ὁμιλεῖτε, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς, εὐσχημότερον καὶ μὴ παραφέρεσθε.

— Ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε βασιλεὺς, ἀπήντησεν ὁ Φιλήμων, ὁ βασιλεὺς ἐνὸς Κράτους δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ τίτλου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Μεγαλειότης οὐδεμία ὑπάρχει. Καὶ ἡμεῖς, οἱ παριστάμενοι ἐδῶ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ λαοῦ, εἴμεθα, μεγαλειότητες, μεγαλειότητες.

— Καὶ τί θέλετε, μεγαλειότητες; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία προσποιητῶς πλατὺν γέλωτα ἀφίσασα.

— Ἀπλευσίατα πράγματα, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Φιλήμων, σχεδὸν περιφρονητικῶς στρέφων τὸ μέτωπον πρὸς τὴν βασιλίσσαν. Τὸ πρόγραμμά μας εἶναι:—Ἡ σύστασις τῆς ἐθνοφυλακῆς, αἱ ἐλεύθεραι ἐκλογαὶ καὶ ὁ ὀρισμὸς τοῦ διαδόχου.

— Μόνον αὐτά; ἠρώτησεν ὡς ἀπαντῶν ὁ Ὁθων σαρκαστικῶς.

— Μόνον, βασιλεῦ.

— Καὶ διατί ζητεῖτε τὸν τοῦ διαδόχου καθορισμὸν, φοβεῖσθε μὴ φύγω;

— Ὅχι· μὴ σὰς διώξῃ ὁ λαός σας!

Ἦτο ὁδοῦζιον ἡ ἀπάντησις αὕτη.

Ἡ Ἀμαλία ἐξηγέρθη ἀναφρορροισμένη, τὰ μάτια της ἦσαν κεραυνός, εἶχε γείνει θηρίον.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου ;
 — Πέθανε.
 — Πέθανε ; ἔχεις τοῦλάχιστον τὴν φωτογραφία του ;
 — Μ' ἂν εἶχα τὴ φωτογραφία του τί ἤθελα νᾶρτω σὲ σένα.
 — Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ σοῦ τὸν φωτογραφήσω ;
 — Νὰ μὲ τοῦτο, ποῦ λέγει πῶς ἦταν τὸ πρόσωπό του, τὰ μαλλιά του, ἡ μύτη του, τὰ μάτια του.
 Καὶ τῷ ἐγχειρίζει τὸ διαβατήριον τοῦ πατρὸς του !

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜ. ΦΑΣΑ

Παρά τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ. — Ἐν λαμπροτάτῳ μεγάρῳ. — Πολυτέλεια πρωτοτυπιάνικη. — Διὰ ξένους ὄχι καλλίτερον. — Κυρίως διὰ ταξείδια ὑγείας καὶ διασκέδασεως. — Ψά-
 ρια πάντοτε τῆς ὥρας. — Ἀστακοί, θαλασσινὰ, τὰ περί-
 φημα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος. — Καθαριότης καὶ ἀνά-
 παυσις εἰς τὰ δωμάτια ἀξία Μπένδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐκ τῆς Δίρφος. Ἀπεδείχθη
 ὅτι ζωντανεύει καὶ τὰς πλέον μακρυμένας παρειάς. — Ἐκ
 τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ρόδα ὑγείας.

Οἱ εἰς Χαλκίδα μεταβαίνοντες κατ'εὐθεῖαν
 εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.

— Κύριοι, εἶπεν, ὑπάγετε, καὶ τὸ αὐτοῦ βασιλεὺς βασι-
 λεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ θὰ τὸ ἴδωμεν ... Μεγαλειότατε,
 αὐριόν, σήμερον τέλος, νὰ παύσης τοὺς ὑπουργούς σου, ἀ-
 φοῦ τὸ λέγει τὸ Σύνταγμα, κατὰ τὸ λέγειν τῶν κυρίων,
 καὶ τὸ θέλει καὶ ὁ λαός σου, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀντι-
 προσώπων αὐτοῦ. Κύριοι ὑπάγετε...

Ὅταν δὲ ὑποκλινῶς ἀπεσύροντο οἱ τῶν φοιτητῶν ἀν-
 τιπρόσωποι, ἡ βασίλισσα εὐμενῶς πῶς τοῖς εἶπε :

— Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀφήσητε ἡσυχούς καθη-
 συχάζοντες τὸν λαόν, Κύριοί μου.

Κατήρχοντο τὴ σκάλα τοῦ Παλατιοῦ, ὅτε ὁ Χοιδᾶς
 εἶπε πρὸς τὸν Ράλλην :

— Καὶ πῶς σοῦ φάνηκε ἡ κυρὰ βασίλισσα ; Δὲν μᾶς
 κορόιδευε ; Χοῦ ! Θὰ τὸ ὑπογράψῃ τὸ Σύνταγμα τῇ δευ-
 τέρα φορὰ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια.

— Τὴν ξέρεις τί πεισματάρια εἶναι ;

— Ἄς ἦναι ὅ,τι εἶναι.

— Σὰν νόστιμη μοῦ φάνηκε ὅμως, ἂς ἀφήσωμεν καὶ τ'
 ἀστεῖα, τώρα ποῦδρα πολλὴ φοροῦσε, ἔχει βάλει ἄσπρο,
 δὲν ξέρω, μὰ ἡ πιτσουλᾶδες τῆς δὲν φαίνονταν. Σὰν κᾶ-
 τι νὰ εἶχε βαλμένο. Αἶ ; τί λὲς καὶ σύ ;

— Ὡχ, ἀδελφὲ, ἀπάντᾳ ὁ Ράλλης, δὲν ἀφίνεις κάτω
 τὴν γυναῖκα.

— Μωρὲ γυναῖκα εἰν' αὐτὴ ἡ ἄνδρας ;

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας δὲν τρώγει ἄλλο χα-
 διάρι ἀπὸ τὸ κοιμισθὲν ἐσχάτως

Εἰς τὸ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΗΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

(Παρά τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

Ρωστικὸ Χαδιάρι

!! Γεύσασθε καὶ Πληρώσατε !!

Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ μεζέ

Ἀνοίγουν φρέσκα βανέλια

Βιενναίου Ζύθου — Ζύθου Βιενναίου

ΖΕΣΤΑΙΣ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

νευρ.

ἀλπακάδων ἑλινῶν

ἔφερε τὸ Μέγα Ἐμποροραπτικὸν Κατάστημα

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΗΠΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

(ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς, Ὁδὸς Σταδίου)

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε, οὔτε μᾶς μέλλει.

— Εἶναι ὅμως ἀνδρογυναῖκα.

— Αἶ, μὰ τῆς ἀξίζει. Νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶδες τί ὥραϊα ποῦ καβδαλικεύει ;

— Ζήτῳ ὁ βασιλεὺς ! Ζήτωωω !

Ἦτο φωνὴ λαοῦ.

Ὁ Ὀθων ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων ἐξαποστεί-
 λας ἕνα τῶν διαγγελέων αὐτοῦ, εἶπε :

— Κύριοι, κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως, σὰς
 ἀναγγέλλω, ὅτι ἀπόψε ἀπήλλαξε τοὺς ὑπουργούς του τῶν
 καθηκόντων αὐτῶν. Σὰς παρακαλεῖ νὰ ἡσυχάσητε.

Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα εἶναι τὰ χονδρά.

(ἔπεται συνέχεια).

Παλιάνθρωπος